

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Lad os bare antage, at det private erhvervsliv kunne opsuge arbejdskraften blandt unge, der er kommet lidt op i årene og har rundet de 48, og at der så ikke var nogen i den gruppe, som det private erhvervsliv kunne tage fat i, kunne man så ikke opfordre erhvervslivet til at tage fat i de over 100.000, der er under 48, og sætte nogle af dem i arbejde? Altså, vi skal lige være opmærksomme på, at vi jo ikke har afskaffet arbejdsløsheden. Der er faktisk en alt for høj arbejdsløshed. Det er jo derfor, vi har en arbejdsmarkedsreform, som har aktiveringstiltag. Så vi står jo ikke over for ingen arbejdsløshed at have.

Så derfor er mit spørgsmål: Er det så ikke bedre, at man i stedet for som 48-årig at gå arbejdsløs i 1½ år så får tilbudt et ordinært arbejde inden for det offentlige, hvor der er behov for det, hvor der er uløste opgaver, frem for at gå i ledighed?

Det er jo det, der er alternativet. Det er jo ikke, fordi de private arbejdsgivere står og mangler arbejdskraften. Hvis de gør, står det dem frit for at ansætte folk.

(Kort bemærkning).

Anne-Marie Meldgaard (S):

Jeg kunne godt tænke mig at spørge hr. Ole M. Nielsen, om der er tiltro til fra Kristeligt Folkepartis side, at det netop er den her gruppe, som servicejobbene er tiltænkt, der vil blive efterspurgt på det private arbejdsmarked, i den rækkefølge de så også står til rådighed?

Så vil jeg også godt spørge, om der ikke er noget positivt i, at vi netop kan få opfyldt nogle af de ønsker, befolkningen har til service på det offentlige område, ved netop at skabe de her job på ordinære vilkår?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg forstår hr. Ole Sohns spørgsmål sådan, at det står de private frit for at ansætte de mennesker her. Men det er sådan på det private arbejdsmarked, at dér antager man kun folk, når man har brug for dem, ikke før. Det er privat, fordi man agerer på den måde, at man ansætter arbejdskraft, når man har brug for den og dermed altså også har råd til at betale den. Regeringen påstår jo, at der bliver brug for arbejdskraften, og det håber jeg meget passer.

Så til fru Anne-Marie Meldgaard: Jo, vi vil gerne have udført nogle af de her job i det offentlige, men vi er bare bange for, at det bliver en stabil, en stadig, en vedvarende udvidelse af beskæftigede i det offentlige med det til følge, at man ligesom vænner sig til, at nu er det altså det niveau af antal beskæftigede, man har, og så vil man i løbet af relativt få år igen have brug for flere folk.

Der er altså ikke den samme tilskyndelse til effektivitet i det offentlige system, som der er i det private. Dér vil arbejdet ligesom udfylde den tid, der er til rådighed. Det gør det mere i den offentlige sektor end i den private sektor, og det er derfor, jeg er bange for, at det her bliver sådan en langsigtet udvidelse af antal beskæftigede i den offentlige sektor.

Det er det, jeg frygter, så jeg mener faktisk, at forsøgsperioden er for lang. Jeg mener, at den skulle være 2 år efter ansættelse i forsøgsordningen, altså 4 år i alt f.eks. Det skulle man have muligheden for. Desuden så jeg i øvrigt gerne, at man i perioden optjente dagpengere. Det er jeg helt enig med hr. Ole Sohn og Enhedslisten i. Jeg så hellere, at der var en mulighed for fleksibilitet i udbudet på denne måde.

Thorkild B. Fransgaard (FRI):

Lovforslaget her om, at amter og kommuner kan få et tilskud på 100.000 kr. for hver langtidsløst, de ansætter, altså langtidsløst over 48 år, lyder jo vældig godt, men det er jo en frygtelig farlig vej at komme ind på. Det vil medføre en eksplosion i antallet af offentligt ansatte, og det er ikke lige det, vi har brug for, tværtimod. Enten man nu har den ene eller den anden politiske mening, så tror jeg, at alle i det Ting her ved, at fordelingen i det danske samfund er skæv med hensyn til, hvad der er ansat inden for det offentlige, og hvad der er ansat inden for det private arbejdsmarked.

Intentionerne med lovforslaget kan jeg såmænd godt forstå, men konsekvenserne er farlige. Når først der er skabt et behov inden for det offentlige, ligegyldigt hvor god meningen er, så er det behov umuligt at afskaffe igen. Alle ønsker jo mere service i det danske samfund. Det er der ikke noget at sige til, men vi har også ansvar for, hvordan vi skal kunne bære det – hvordan skal erhvervslivet skaffe penge nok til den service? Derfor mener vi, at det er en fejl, selv om intentionerne som sagt er gode nok. Men den går ikke.